

ת"פ 33618/03/17 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 33618-03-17 מדינת ישראל נ' פלוני
בפני כבוד השופט הישם אבו שחאדה

בעניין: - מדינת ישראל
ע"י עוה"ד חן עמרני

נגד
פלוני
ע"י עוה"ד דגנית משעלי ביטון

הכרעת דין

כתב האישום

1. על פי עובדות כתב האישום, הנאשם הוא בעלה של א"א (להלן: **א'**) ולהם ילד קטין (להלן: **הקטין**). בנוסף, הנאשם היה נשוי בו-זמנית לאישה נוספת בשם ת"א (להלן: **ת'**) ולהם ילדים משותפים. א' והקטין התגוררו ברחוב ברמלה (להלן: **הדירה**) ובעוד שת' וילדיה התגוררו ברחוב ברמלה (להלן: **הדירה של ת'**). כתב האישום כולל שישה אישומים כאשר קורבנות העבירות שבוצעו הם א' והקטין.

2. לגבי האישום הראשון, נאמר בו שביום 6.3.17 בשעה 21:00 או בסמוך לכך, דרש הנאשם מא' שתיקח את בגדיה ותצא מהדירה. א' נכנסה לאחד החדרים על מנת לעשות כדברי הנאשם והוא תפס את גופה בידו ודחף אותה לעבר קיר של הבית ובכך ראשה נחבט בקיר. לאחר מכן, דחף הנאשם את א' והפיל אותה לרצפה ואמר לה "עכשיו אני יהרוג אותך ואז תלכי למשטרה שתעזור לך". כתוצאה ממעשי הנאשם, נחבט ראשה של א' ברצפה והיא איבדה את הכרתה.

3. לאור האמור באישום הראשון, יוחסו לנאשם ביצוען של העבירות הבאות: איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין התשל"ז-1977 (להלן: **חוק העונשין**) וכן תקיפת סתם של בת זוג לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין.

4. לגבי האישום השני, נאמר בו שבמהלך חודש דצמבר 2016, במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, בעת שהנאשם וא' היו בדירה, זרק הנאשם צלחת זכוכית לעברה. היא זזה והצלחת התנפצה על הרצפה מבלי שתפגע בא'. לאחר שראה הנאשם כי זממו סוכל, דרש ממנה כי תשב על הספה והחל להכות את ראשה ופניה בידיו עד שראה כי עינה השמאלית התנפחה. יומיים לאחר מכן, שאל הנאשם את א' אם דיווחה על מעשיו וכשהשיבה שלא, איים עליה באומרו "אם את תספרי למישהו, או למשטרה, אני אהרוג אותך".
5. לאור האמור באישום השני יוחסו לנאשם ביצוען של העבירות הבאות: אימים לפי סעיף 192 לחוק העונשין וכן תקיפת סתם של בת זוג לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין.
6. לגבי האישום השלישי, נאמר בו שבתאריך שאינו ידוע במדויק למאשימה, אך כשבועיים או שלושה שבועות עובר ליום 6.3.17, בעת שהנאשם וא' היו בדירה, הוא היכה אותה באמצעות כבל הטענה של טלפון סלולארי בכתפיה וברגליה עד שנגרמו לה סימנים כחולים בגופה. על כן, יוחסה לו עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש של בת זוג לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין.
7. לגבי האישום הרביעי, נאמר בו שבתאריך שאינו ידוע במדויק למאשימה, אך כחודש עובר ליום 6.3.17, בסמוך לדירה, קרא הנאשם לקטין וסטר לו בפניו עד שאפו דימם. בעקבות זאת, יוחסה לנאשם ביצוע עבירה של תקיפת סתם של קטין על ידי אחראי לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין.
8. לגבי האישום החמישי, נאמר בו שבמועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, אך כחודש עובר ליום 6.3.17, בעת שהנאשם וא' היו בדירה, בשעה 19:00 לערך, הנאשם זרק שתי תמונות ממוסגרות לרצפה וכך זרק תמונה עם מסגרת זכוכית לעבר המתלוננת שפגעה בלחיה. הקטין אשר שמע את רעשי השבירה, נכנס לחדר ושאל מדוע הנאשם שבר את התמונות. בתגובה, הנאשם סטר לקטין על לחיו. לאחר מכן, הנאשם יצא מהדירה, נעל את דלת הדירה והשאיר את א' ואת הקטין ללא מפתח וללא אפשרות לצאת ממנה. בשעה 01:00 לערך, הנאשם חזר לדירה ומשראה כי א' לא ניקתה את שברי הזכוכית, תפס בשערה וחבט את ראשה ברצפה. רק לאחר שניקתה את הדירה, פתח הנאשם את דלת הדירה ואיפשר לה ולקטין לצאת ממנה.
9. בעקבות האמור באישום החמישי, יוחסו לנאשם ביצוען של העבירות הבאות: כליאת שווא לפי סעיף 377 רישא לחוק העונשין; היזק לרכוש במזיד לפי סעיף 452 לחוק העונשין; תקיפת סתם של בת זוג לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין; תקיפת סתם של קטין על ידי אחראי לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין.
10. לגבי האישום השישי, נאמר בו שבמועד שאינו ידוע במדויק למאשימה אך כארבעה או חמישה ימים עובר ליום 6.3.17, בהיותו בדירה, גזר הנאשם שישה זוגות נעליים של המתלוננת, פיזר את בגדיה על

הרצפה ושבר פחי אשפה וכלי זכוכית. בעקבות כך, יוחסה לו עבירה של היזק לרכוש במזיד לפי סעיף 452 לחוק העונשין.

זיכוי הנאשם מאישום 6

11. א' העידה שאמו של הנאשם, טריאק אבו גאנם (להלן: **טריאק**), מתגוררת בדירה שנמצאת בבניין סמוך לבניין שבו מצויה הדירה, באותה כתובת (להלן: **הדירה של טריאק**). כמו כן, לאור העובדה שהנאשם נהג להכות את א' ולסלק אותה מהדירה, היא נהגה ללכת לדירה של טריאק ולשהות שם במשך מספר ימים. באחד הימים, לאחר ששהתה אצל טריאק במשך יומיים שלושה, היא חזרה לדירה על מנת לקחת משם חפצים אישיים, ומצאה שנגרם נזק לדירה, הנעליים שלה היו קרועות והיו גם שברי זכוכית על הרצפה. א' טענה שמנקודת מבטה, האדם היחיד שעשה זאת, הוא רק הנאשם (פרוט' מיום 24.10.18, עמ' 40 ש' 10-14, עמ' 40 ש' 26 עד עמ' 41 ש' 7). במילים אחרות, מדובר ב"השערה" של א' שהנאשם עשה זאת, אך היא לא ראתה אותו עושה כך.

12. קיימת ראייה נסיבתית שפועלת לרעתו של הנאשם והיא העובדה שהיה לו מפתח לדירה והיה מפתח נוסף עם א'. מכאן השערות של א' שהנאשם הוא האדם היחיד שהיה יכול לבצע את המעשים האמורים. עם זאת, מעדותה של א' בבית המשפט עלה שהיה מפתח שלישי לדירה בידי טריאק (פרוט' מיום 24.10.18, עמ' 55 ש' 16-24, עמ' 62 ש' 30-31). בנסיבות אלה, נשמט הבסיס מאחורי ההשערה של א' שהנאשם הוא האדם היחיד שהיה יכול להיכנס לדירה ולבצע את המעשים האמורים. על כן, נוצר ספק סביר שמא הנאשם הוא לא בהכרח המבצע היחיד האפשרי.

13. לפיכך, הנני מזכה את הנאשם מהעבירה של היזק לרכוש במזיד לפי סעיף 452 לחוק העונשין שבאישום השישי.

קיומה של קרבה עניינית וזיקה פנימית בין האישומים 1 עד 5

14. להבדיל מהאישום השישי, שלגביו כבר קבעתי שיש לזכות את הנאשם, מצב הראיות שונה לחלוטין לגבי האישומים 1 עד 5. באישומים אלה, מדובר באלימות פיזית שהפעיל הנאשם כלפי א' וכלפי הקטין. א' הייתה, או הקורבן שעל גופה הופעלה האלימות, או עדת ראיה ישירה לשאר עבירותיו של הנאשם.

15. א' העידה במשפט ומסרה גרסה מפלילה כנגד הנאשם לגבי כל אחד מהאישומים 1 עד 5. חשוב להדגיש שלא היה מדובר בעדה עוינת ולכן גם אין צורך להיזקק לסעיף 10א לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971 שעניינו הצורך להכריע בשאלה האם להעדיף את אמרות החוץ של עד על פני עדותו בבית המשפט. בנסיבות אלה, עדותה בבית המשפט איננה טעונה חיזוק, ודי בה כשלעצמה על מנת לבסס הרשעה כנגד הנאשם בהיותה עדות אמינה בעיני.

16. מעבר לנדרש, בהמשך אסביר שקיימים שבעה מקורות ראייתיים שונים שכל אחד מהם מהווה חיזוק לעדותה של א'. קיומם של חיזוקים אלה נותן נופך גדול של אמינות לעדותה ומלמד שגרסתו של הנאשם לגבי אותם אישומים, היא בלתי אמינה.
17. החיזוקים השונים שמכוחם יש לתת משקל גבוה לגרסתה של א' לגבי כל אחד מהאירועים מושא האישומים 1 עד 5, מתייחסים בעיקר לאירוע מושא האישום הראשון. עם זאת, הדבר לא מעלה ולא מוריד לעניין המסקנה שאותם חיזוקים מחייבים מתן משקל גבוה לעדותה גם בנוגע לאישומים 2, 3, 4 ו-5.
18. בפסיקה נקבע שבעת שעד חוזר בו בעדותו בבית המשפט מהדברים שמסר באמרות החוץ שלו, ומיוחסות לנאשם מספר עבירות שיש ביניהן קריבה עניינית או זיקה פנימית, די בכך שימצא חיזוק לעבירה אחת ואין צורך להצביע על חיזוק לגבי כל מכלול העבירות (ע"פ 2949/99 **כהן נ' מדינת ישראל** פ"ד נו(1) 636, 646-647 (2001); ע"פ 4679/14 **פילפוב נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 15.12.14) בפסקה 23 בפסק דינו של כבוד השופט דנציגר וכן ראו הערותיהם של כבוד השופטים פוגלמן והנדל).
19. המקרה שבפני, הוא לא המקרה "הקשה" שבו קורבן עבירת האלימות חוזרת בה מאמרות החוץ שלה, אלא המקרה "הקל" שבו היא מאשרת בעדותה בבית המשפט את מה שאמרה באותן אמרות. בנסיבות אלה, בדרך של קל וחומר, כל החיזוקים שאמנה בהמשך, ושנוגעים בעיקר לאישום הראשון, הם טובים ונכונים גם לעניין המסקנה בדבר אמינות גרסתה של א' לגבי האישומים 2, 3, 4 ו-5.
20. למעשה, קיימת זיקה פנימית וקריבה עניינית בין האישומים 1 עד 5. בכל אחד מהאישומים הללו הקורבנות הם או א', או הקטין שנמצא עמה כל הזמן, או שניהם יחד. בנוסף, א' הרגישה פחד מהנאשם שגם נהג לאיים לרצוח אותה היה ותרתיב עוז בנפשה ותלונן כנגדו במשטרה.
21. אינדיקציה נוספת לקריבה העניינית שבין האישומים 1 עד 5 היא העובדה שא' מעולם לא יזמה מרצונה החופשי הגשת תלונה למשטרה כנגד הנאשם על מעשי האלימות שהפעיל כנגדה או כנגד הקטין. מי שיזם את התלונה למשטרה בעקבות האירוע מושא האישום 1 לאחר שא' התעלפה בשל המכות שקיבלה מהנאשם, היא אימו טריאק. ראו עדותה של טריאק בפרוט' מיום 31.12.19 עמ' 77 ש' 17-27. ראו גם את עדותו של השוטר הקהילתי ערן סבג שטריאק עדכנה אותו שהנאשם תקף את א' ועקב כך דאג לשלוח שוטרים לדירה (פרוט' מיום 8.11.17, עמ' 8 ש' 17 - עמ' 9 ש' 1).
22. בנוסף, טריאק העידה שא' היתה מספרת לה שהנאשם נוהג להכות אותה בתדירות גבוהה וטריאק ניסתה כל פעם לשכנעה לפנות למשטרה, אך א' סירבה (פרוט' מיום 31.12.19, עמ' 77 ש' 1-3, עמ' 79 ש' 32-33). האירועים מושא האישומים 2, 3, 4 ו-5 התרחשו עובר לאירוע מושא האישום 1, והתגלו למשטרה רק לאחר שנגבתה עדותה של א' לגבי האירוע מושא האישום 1 ונשאלה לגבי אירועים נוספים

של אלימות שהתרחשו בעבר.

23. בנסיבות אלה, שבהן קיימת זיקה פנימית וקרבה עניינית בין האישומים 1 עד 5, אדון בהם במאחד. הגרסה של א' לגבי כל אחד מהאישומים 1 עד 5, למעשה, מקימה את העבירות שמיוחסות לנאשם בכל אחד מהאישומים האמורים. לכן, המשמעות של קבלת גרסתה של א' והעדפתה על גרסתו של הנאשם, משמעה שיש להרשיע את הנאשם בכל העבירות שיוחסו לו באישומים 1 עד 5.

24. מעבר לכך, ההגנה טענה שעדותה של א' לגבי האירועים מושא האישומים 2, 3, 4 ו-5, היא בגדר עדות כבושה בשל השיהוי במסירת תלונה לגביהם למשטרה ולכן יש לייחס לה משקל נמוך. טענה זו אין בה ממש ודינה להידחות.

25. בפסיקת בית המשפט העליון קיימת הגמשה של הכלל שקובע שיש להפחית ממשקלה של עדות כבושה עת שמדובר בעבירות של אלימות בין בני זוג, וזאת בשל הקושי הנפשי של פריצת המעגל הסגור של המשפחה והסביבה אל עבר הרשויות והמחירים האישיים והחברתיים הכרוכים בכך, לרבות קיומה, לעיתים, של תלות רגשית של בת הזוג המוכה בבן הזוג המכה ורצונה לשמור על שלמות הזוגיות שביניהם (ע"פ 7844/09 חוסין נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו], ניתן ביום 2.6.10, פסקה ו' לפסק דינו של כבוד השופט רובינשטיין; ע"פ 8745/08 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו], ניתן ביום 30.11.11 פסקה 22 לפסק דינו של כבוד השופט מלצר).

גרסתה של א' לגבי האישומים 1 עד 5

26. בטרם שאדון בעדותה של א' לגבי כל אחד מהאישומים 1 עד 5 בנפרד, יש להביא בתמצית את דברי הרקע ליחסים שבין א' לנאשם, על פי עדותה.

27. כדברי רקע ליחסים שבין הנאשם לא', היא העידה כדלקמן (פרוט' מיום 24.10.18, עמ' 33 ש' 7 - עמ' 34 ש' 14, עמ' 44 ש' 7-11, עמ' 46 ש' 18-29, עמ' 47 ש' 2-17, עמ' 53 ש' 2-6):

א. הקטין הוא כיום בן 7 שנים והוא הבן היחיד המשותף לה ולנאשם. במקור, היא מהיישוב ערוער שבנגב וקיימת קרבה משפחתית בינה לבין הנאשם בכך שסבתה היא האחות של טריאק.

ב. לאחר שהנאשם וא' התחתנו, היא עברה לגור עמו בדירה ברמלה. הנאשם עבד והיא היתה עקרת בית. תוך תקופה קצרה, היא הרתה לו ולאחר לידתו של הקטין בשבועיים לערך, הוא היכה אותה ולכן חזרה לבית הוריה בערוער ולימים התגרשו.

ג. היא נשארה בבית הוריה כמעט 4 וחצי שנים ויום אחד הופיע הנאשם בבית הוריה ושכנע אותה ואותם שהוא מעוניין להחזירה אליו ושהקטין יגדל בחיקו ויחזרו להיות משפחה אחת. א' הסכימה להצעתו ולכן נישאו בשנית. עם זאת, הוא חזר לסורו בכך שהיה מכה אותה ואת הקטין וגם נוטש אותם מבלי להשאיר לה ולקטין כסף למחייתם.

28. לגבי האירוע מושא האישום הראשון א' העידה כדלקמן (פרוט' מיום 24.10.18, עמ' 34 ש' 15 עד עמ' 37 ש' 31, עמ' 52 ש' 1 - 11, עמ' 53 ש' 7-1, עמ' 54 ש' 13-6, עמ' 61 ש' 20-12; דוח העימות בין הנאשם לא' ת/4, ש' 24-13, 44-35):

א. ביום 6.3.17 א' התקשרה לטלפון של הנאשם. השיחה ביניהם לא היתה נעימה. היא ביקשה ממנו להביא אוכל עבורה ועבור הקטין וזאת לאור העובדה שלא הגיע לבקרם במשך תקופה ארוכה וגם לא השאיר לה ולקטין דמי מחיה כלשהם. בשלב מסוים, הוא שאל אותה אם היא מתכוונת להביא לו משטרה היה ולא יגיע והיא ענתה בחיוב.

ב. בשעות הערב של אותו היום, בעודה נמצאת בדירה של טריאק יחד עם אחיותיו של הנאשם, וביניהן, אחות בשם אמירה אבו גאנם (להלן: **אמירה**), הנאשם הגיע והורה לה לבוא לדירה על מנת שתאסוף את חפציה כי הוא חפץ בסילוקה ממנה.

ג. א' הלכה לדירה ושם הוא סטר לה, אחז בה וחבט אותה בחוזקה לכיוון הקיר. כמו כן, איים עליה שירצח אותה ושהיא יכולה גם להזמין לו משטרה. לאחר מכן אחז בה מידה וזרק אותה לכיוון הרצפה והיא התעלפה. בשלב מסוים, התעוררה כאשר כולה מפוחדת ורועדת ולא הצליחה לדבר. בדיעבד נודע לה שאמירה הגיעה לדירה ושמה מים על פניה וכך התעוררה מעלפונה.

ד. אמירה לקחה את א' לדירה של טריאק והאחרונה הזמינה משטרה. כמו כן, הגיע אמבולנס לדירה והעביר את א' לבית החולים. גם בבית החולים היא המשיכה לרעוד מרוב פחד והתקשתה לדבר. בשל המכות שקיבלה מהנאשם, נגרמה לה חבלה בפנים ונפיחות ליד העין והיו לה כאבים בכל הגוף. לאחר ששוחררה מבית החולים נערך עימות בינה לבין הנאשם בתחנת המשטרה.

29. לגבי האירוע מושא האישום השני, א' העידה כדלקמן (ראו: עדותה בפרוט' מיום 24.10.18, עמ' 38 ש' 29 עד עמ' 40 ש' 25; דבריה בדו"ח העימות עם הנאשם במשטרה, ת/4 ש' 73-79):

א. בתאריך שאיננו זכור לה במדויק, לפני האירוע מושא האישום הראשון, היא היתה בדירה. הנאשם הגיע לדירה כאשר הוא כעוס ועצבני ומיד לאחר שנכנס הוא היכה אותה עם ידו. כמו כן,

הורה לה להגיע לסלון. על השולחן היתה צלחת שהוא זרק לעברה אך היא זזה הצידה והיא לא פגעה בה ולכן זרק עליה את הצלחת בשנית.

ב. בעת שהתיישבה על הספה בסלון, החל להכות אותה בפניה בסטירות. כתוצאה מכך, נגרמה לה חבלה בלחי ליד העין עם נפיחות בצבעים אדום וכחול. כמו כן, איים עליה שיהרוג אותה.

30. לגבי האירוע מושא האישום השלישי, א' העידה כדלקמן (פרוט' מיום 24.10.18, עמ' 38 ש' 1-25, עמ' 45 ש' 14-24; וכן ראו דבריה בדו"ח העימות עם הנאשם בתחנת המשטרה, ת/4 ש' 113-118):

א. בתאריך שאינו זכור לה במדויק, בכל מקרה לפני האירוע מושא האישום הראשון, היא היתה בדירה של טריאק. הנאשם הגיע והורה לה לבוא לדירה. היא נכנסה לדירה ואז הוא הורה לה לשבת. הנאשם אחז בכבל של מטען טלפון, קיפל אותו לשניים והיכה אותה נמרצות בידיה וברגליה באמצעות הכבל. בנוסף, היכה אותה גם עם כבל חשמל של מכונת כביסה.

ב. כתוצאה מכך, נגרמו לה סימנים אדומים וכחולים בצורה של פסים מהמכות שקיבלה משני הכבלים. בעת שראה שהכתף שלה נפוחה עקב המכות, הוא עזב את הדירה והלך. היא עדכנה את טריאק שניסתה לשכנעה להגיש תלונה במשטרה, אך א' סירבה.

31. לגבי האירוע מושא האישום הרביעי, א' העידה כדלקמן (פרוט' מיום 24.10.18, עמ' 43 ש' 17 עד עמ' 44 ש' 14; וכן ראו את דבריה בדו"ח העימות עם הנאשם בתחנת המשטרה, ת/4 ש' 156-160):

א. בתאריך שאינו זכור לה במדויק, אך עובר לאירוע מושא האישום הראשון, ישבה בדירה של טריאק ושמעה צעקות מחוץ לבניין. היא וטריאק יצאו החוצה וראתה את הנאשם סוטר נמרצות לקטין על פניו עד אשר דימם מאפו.

ב. הקטין הטיל את מימיו במכנסיו מרוב פחד. טריאק לקחה מהנאשם את הקטין. א' נבהלה אך מאחר ולא הכירה אף אדם ברמלה וגם פחדה מהנאשם, לא היה לה למי לפנות ולא עשתה דבר בעניין.

32. לגבי האירוע מושא האישום החמישי, א' העידה כדלקמן (פרוט' מיום 24.10.18, עמ' 41 ש' 8 עד עמ' 43 ש' 9; וכן ראו את דבריה בדו"ח העימות עם הנאשם בתחנת המשטרה, ת/4 ש' 97-105):

א. בתאריך שאינו ידוע לא' במדויק, אך לפני האירוע מושא האישום הראשון, היא היתה בדירה יחד עם הקטין. הנאשם הגיע ומסיבה לא ברורה התנהג כלפיה בצורה עצבנית בכך שנטל תמונה

שהיתה מונחת על המזנון בסלון וזרק אותה על הרצפה ונשברה. הוא לקח תמונה נוספת וזרק אותה לכיוון פניה והתמונה פגעה לה בלחי.

ב. לאחר מכן, הנאשם הורה לה לשבת והחל לתת לה סטירות לכיוון הפנים. הקטין הגיע ושאל את הנאשם מדוע זרק את התמונה של הקטין ובתגובה הנאשם סטר לקטין על פניו. לאחר מכן, הנאשם יצא מהדירה ונעל את א' והקטין בתוך הדירה.

ג. בשעה 01:00 לערך, לאחר חצות, הנאשם חזר לדירה ושאל את א' מדוע לא ניקתה את הזכוכיות שהתפזרו על הרצפה מהתמונות אותן השליך לפני שיצא. היא ענתה לו שהיא לא יכולה לנקות ולכן בתגובה הוא אחז בראשה משערותיה וחבט את ראשה ברצפה והורה לה לאסוף את הזכוכיות. רק לאחר שאספה אותן וניקתה את המקום, הוא עזב את הדירה.

גרסת הנאשם לגבי אישומים 1 עד 5

33. יש לציין שגרסתו של הנאשם לגבי האירועים מושא האישומים 1 עד 5 היתה זהה. לגבי כל אחד מהאירועים הוא טען שבכלל לא היה בדירה ולא פגש את א', אלא היה בדירה של ת'. כמו כן, העיד שמדובר בעלילת שווא וכי לא' יש רגשות קנאה עזים כלפי ת' והעלילה עליו גיבובים של אישומים שקריים בשל כך שהרגישה נטושה שהוא לא מבקר אותה. בנוסף, בשיחת הטלפון שהתקיימה בינו לבין א' ביום 6.3.17, א' אמרה לו שהיא תזמין לו משטרה ותדאג שייעצר כאשר היא יודעת היטב שמעולם לא תקף אותה. בנוסף, טען שאמו טריאק ואחותו אמירה רוצות ברעתו ולכן צדדו בא' לאור השנאה שלהן כלפי ת'.

ראו: דבריו של הנאשם בדו"ח העימות שנערך עם א' בתחנת המשטרה, ת/4 ש' 38-27, 92-82, 109-106, 140-134, 164-161; אמרות החוץ של הנאשם במשטרה, ת/2 ו-ת/3; עדותו של הנאשם בבית המשפט בפרוט' מיום 7.1.20, עמ' 103 ש' 28 עד עמ' 111 ש' 11.

העדפת גרסת המתלוננת על גרסת הנאשם לגבי אישומים 1 עד 5

34. כאמור, הנני מעדיף את גרסתה של א' כפי שנמסרה בבית המשפט ובדו"ח העימות שנערך עם הנאשם במשטרה, על פני גרסתו של הנאשם כפי שנמסרה באמרות החוץ שלו במשטרה ובדו"ח העימות ובעדותו בבית המשפט. עדותה של א' זוכה לשבעה מקורות של חיזוק ואשר נותנים נופך גדול של אמינות לגרסתה לגבי האישומים 1 עד 5. חיזוקים אלה ממחישים היטב גם את מופרכות גרסתו של הנאשם לגבי אותם אישומים. אעמוד כעת על כל אחד מהחיזוקים הללו בנפרד.

חיזוק ראשון: מהעדות של אמירה בהיותה "עדת ראיה" לתקיפה

35. אמירה העידה לגבי האירוע מושא האישום הראשון כדלקמן (פרוט' מיום 24.10.18, עמ' 21 ש' 21 עד עמ' 28 ש' 32):

א. אמירה גרושה ומתגוררת עם ילדיה בדירה של טריאק, שכאמור, מצויה בבניין סמוך לבניין שבו מצויה הדירה, באותה כתובת ממש. מהדירה של טריאק ניתן להשקיף לעבר חלון הדירה ואם ישנן צעקות בדירה, ניתן לשמוע אותן מהדירה של טריאק.

ב. ביום 6.3.17 היה אירוע אירוסין, מסיבת "חִינָה", עבור קרובת משפחה של אמירה. טריאק הלכה לאותו אירוע ובעוד שאמירה וא' נותרו בדירה של טריאק.

ג. הנאשם הגיע וצעק לא' שתבוא לדירה. א' יצאה מהדירה של טריאק והלכה לדירה. לפתע, אמירה שמעה את א' צועקת "אל תרביץ לי, אל תרביץ לי". בעקבות זאת, אמירה הלכה לכיוון הדירה ובעת שנכנסה ראתה את הנאשם מכה את א' בכך שדחף אותה והשליך אותה לכיוון הקיר. אמירה ראתה שא' התעלפה וראתה את הנאשם בורח מיד לאחר מכן מהדירה.

ד. אמירה שמה מים על פניה של א' עד שהאחרונה פקחה את עיניה והתעוררה מעלפונה. א' נראתה מבוהלת והתקשתה לדבר. אמירה התקשרה לטריאק ועדכנה אותה שהנאשם היכה את א' וטריאק ענתה לה שהיא כבר חזרה מה"חינה" ונמצאת ליד הכניסה של הבניין.

ה. טריאק התקשרה למשטרה שהגיעו למקום וגם הוזמן אמבולנס על מנת לקחת את א' לבית החולים.

ו. אמירה הבהירה שאין בינה לבין הנאשם סכסוך כלשהו, מכל מין וסוג, וגם אין שום סיבה שתעליל עליו עלילות שווא.

36. אמירה היא עדת ראיה ישירה לאירוע התקיפה ולעובדה שא' התעלפה בשל המכות שספגה מהנאשם. דבריה של אמירה מהימנים עליי ויש לתת להם את מלוא המשקל. עדותה של אמירה מהווה חיזוק לעדותה של א', וההפך הוא גם נכון.

37. בפועל, הדברים שהובאו לעיל מתוך עדותה של אמירה, מהווים הרבה יותר מראיית "חיזוק" לעדותה של א' לגבי השתלשלות הדברים באירוע מושא האישום הראשון. מדובר בעדות עצמאית שעומדת בפני עצמה לגבי אירוע האלימות שמתואר באישום הראשון.

חיזוק שני: מ"אמרת קורבן אלימות" שנשמעה על ידי אמירה

38. מעבר לכך שאמירה ראתה את הנאשם תוקף את א' בתוך הדירה, עוד לפני הגעתה של אמירה לדירה היא שמעה את א' צועקת לנאשם "אל תרביץ לי, אל תרביץ לי". במילים אחרות, עדותה של אמירה לגבי הדברים ששמעה מפיה של א', עוד לפני שאמירה הגיעה לדירה, מהווה "אמרת קורבן אלימות" של א'. כידוע, אמרת קורבן אלימות היא ראיה לאמיתות התוכן ולא רק לעצם אמירת הדברים. לכן, אותה "אמרת קורבן אלימות" מהווה מקור עצמאי ונפרד של חיזוק לעדות של א'.

חיזוק שלישי: ממקבץ ראיות המלמדות על מצבה הנפשי של א'

39. האירוע מושא האישום הראשון היה אירוע טראומטי עבור א' שבמהלכו התעלפה ולאחר שהתעוררה מעלפונה היא נראתה מבועתת וארשת פניה שדרה פחד ובהלה עד אשר התקשתה לדבר. הדבר עלה בבירור מתוך מקבץ הראיות שלהלן:

א. **ראשית**, מתוך עדותה של אמירה שראתה את א' רועדת בכל הגוף מיד לאחר שהתפכחה מעלפונה (פרוט' מיום 24.10.18, עמ' 23 ש' 10).

ב. **שנית**, מתוך עדותה של השוטרת בת אל סעאת שהגיעה לדירה מיד לאחר האירוע מושא האישום הראשון עקב כך שטריאק הזמינה משטרה. אותה שוטרת העידה שהיא שמעה את א' אומרת בערבית "אני לא רואה, אני לא רואה" וגם התרשמה מהפחד שהיה בפניה. השוטרת הבהירה שלמרות שאיננה שולטת בשפה הערבית, היא הבינה את מה שנאמר וזאת גם מההקשר וגם משיחתה עם אמירה (פרוט' מיום 8.11.17, עמ' 10 ש' 24-14, עמ' 12 ש' 26-7, עמ' 13 ש' 18-7).

ג. **שלישית**, מתוך עדותה של טריאק שהעידה שראתה את א' מבוהלת ולא מצליחה לדבר וזאת גם בשלב שהיתה בדירה של טריאק וגם בשלב המאוחר יותר בעת שכבר היתה בבית החולים (פרוט' מיום 31.12.19, עמ' 76 ש' 28-27, עמ' 78 ש' 24-23). עדותה של טריאק מהימנה עלי ומתיישבת עם עדותן של אמירה והשוטרת בת אל סעאת.

ד. **רביעית**, מתוך הסרטונים שצילם השוטר רמי דסטה בבית החולים שאליו הועברה על ידי האמבולנס. השוטר האמור העיד שבעת שראה את מצבה של א' בבית החולים, סבר שזמן הראוי לתעד את המצב הנפשי שבו היתה שרויה באמצעות הטלפון הנייד שהיה ברשותו (פרוט' מיום 31.10.18, עמ' 69 ש' 20 עד עמ' 71 ש' 3). מדובר בשלושה סרטונים שהוגשו כראיה על גבי דיסק (15/ת). לאור העובדה שהשוטר רמי דסטה הוא זה שצילם את הסרטונים וגם היה עד במשפט, ברור שהסרטונים הם ראיה קבילה. כמו כן, הנאשם לא הוכיח את טענתו שמדובר

בסרטונים שעברו עריכה ומדובר בטענה שהועלתה בעלמא. להלן התוכן של שלושת הסרטונים:

(-) סרטון ראשון שסומן בתוך הדיסק כ-WA0011. מצפייה בסרטון רואים את א' שוכבת על גבה על מיטה בבית החולים כאשר כפות ידיה רועדות ליד פניה ועם מבט מפוחד ומבוהל.

(-) סרטון שני שסומן בתוך הדיסק כ-WA0013. מצפייה בסרטון רואים את א' שוכבת על הגב על מיטה בבית החולים, מכוסה בשמיכה ורואים את פניה. ראשה היה מוטת לצידה הימני וכף יד ימין פתוחה על המיטה ליד הראש. היא נשמה בכבדות, פניה נראו מבוהלות וכף יד ימין רעדה ללא הרף.

(-) סרטון שלישי שסומן בתוך הדיסק כ-WA0012. מצפייה בסרטון רואים את א' שוכבת על הגב על מיטה בבית החולים ופניה כלפי מעלה ושתי ידיה רועדות. לסרטון זה אתייחס בהרחבה בפרק נפרד (להלן: **הסרטון השלישי**).

40. מקבץ הראיות שהובא לעיל מעיד על מצבה הנפשי של א' מיד לאחר האירוע מושא האישום הראשון. הלכה פסוקה היא שעדות על מצבה הנפשי של בת זוג, קורבן אלימות במשפחה, בסמוך לשעת קרות אירוע התקיפה, או עם היווצרות האפשרות להתלונן על התקיפה, יכול לשמש "חיזוק" לעדותה (ע"פ 1275/09 **פלוני נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 1.9.09) פסקה 37 לפסק דינו של כבוד השופט דנציגר).

חיזוק רביעי: מ"אמרת קורבן אלימות" שנאמרה לשוטר רמי דסטה

41. בסרטון השלישי שומעים את השוטר רמי דסטה מדבר עם א' כאשר היא שוכבת על גבה וברקע שומעים את טריאק מדברת לסירוגין בערבית ובעברית. מפאת חשיבות הדברים, אביא את תמליל השיחה שהתקיימה ביניהם במלואו (ת/17). הביטוי "חוקר" בתמליל מתייחס לשוטר רמי דסטה. הביטוי "אישה" מתייחס לטריאק והביטוי "מודיעה" מתייחס לא'. להלן תוכן התמליל:

"חוקר: מה הוא עשה לך?"

אישה: תפס אותה מהיד שלה, הוא מרביץ לה, מרביץ לה.

חוקר: לא, שניה, שהיא תגיד את זה, תגידי בערבית, שתגיד לי בערבית.

אישה: תגידי, תגידי, תגידו לו.

חוקר: בערבית.

מודיעה: (בערבית) תפס אותי מפה [מדגימה באמצעות כף יד ימין אחיזה בסנטר שלה - ה'א'ש'] ולאחר מכן תפס אותי מהיד שלי ודחף אותי לקיר וזרק אותי על הרצפה.

חוקר: ומה עוד אחרי זה?

מודיעה: (בערבית) לאחר זה ל.ב. [לא ברור] מה קרה לי [לאחר צפייה בסרטון, הנני קובע כממצא עובדתי ששומעים את א' אומרת בערבית "אחרי זה, אני לא יודעת מה קרה לי" - ה'א'ש']

חוקר: מה קרה אחרי זה?

אישה: דברי, דברי.

חוקר: מה הוא עוד עשה?

אישה: דברי א'.

חוקר: א' מה הוא עשה לך עוד?

אישה: תגידי איך הוא מרביץ לך. ל.ב. [לא ברור]

חוקר: מה הוא עוד עשה.

אישה: כל יום בא ומרביץ לי, דברי.

חוקר: את רוצה להגיד לי א', את רוצה להגיד לי מה הוא עשה? את רוצה להגיד לי היום, דברי בערבית, את יכולה לדבר בערבית.

אישה: דברי, דברי.

חוקר: א' את יכולה להגיד לי בערבית.

מודיעה: (בערבית) יש לי כאבי ראש."

(ההדגשות שלי - ה'א'ש')

42. דבריה של א' בפני השופט רמי דסטה בבית החולים הם בגדר "אמרת קורבן אלימות", לכל דבר ועניין, וזאת כראיה העומדת בפני עצמה לאמיתות התוכן.

43. סעיף 10(1) לפקודת הראיות [נוסח חדש] התשל"א - 1971 קובע כדלקמן:

"10. עדות על אמרה שאמר אדם שנעשה בו, לפי הטענה, מעשה אלימות, והאמרה נוגעת לאותו מעשה או לנסיבות לוואי שלו, תהא קבילה אף אם האדם שאמר אותה אינו נוכח כעד ואף אין להביאו למשפט משום שהוא נפטר, או תשוש, או חולה או נעדר מהארץ ובלבד שהתקיימה באותה אמרה אחת מאלה:

(1) היא נאמרה בשעת מעשה האלימות, או בסמוך לאחריו, או לאחר שהייתה לו ההזדמנות הראשונה להתאונן עליו.

(ההדגשות שלי - ה'א'ש')

44. עינינו הרואות שאמרת קורבן אלימות יכולה להיאמר "בשעת מעשה האלימות" או "בסמוך לאחריו" או לאחר שהיתה לקורבן "ההזדמנות הראשונה להתאונן עליו". מדובר בשלוש חלופות שונות שכל אחת מהן יכולה להתקיים בפני עצמה (ע"פ 5853/12 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (14.1.13) פסקה 13 לפסק דינו של כבוד השופט דנציגר).

45. א' התעלפה לאחר שהותקפה על ידי הנאשם והתפכחה מעלפונה לאחר התערבותה של אמירה ששמה מים על פניה. כאמור, אמירה וטריאק העידו שלאחר שהתפכחה מעלפונה היא לא הצליחה לדבר. בנוסף, השוטרת בת אל סעאת העידה שא' היתה במצב של טראומה ולא הצליחה לומר דבר ברור מעבר ל"אני לא רואה". בנסיבות אלה, יש לראות את דבריה של א' לשוטר רמי דסטה בבית החולים כ-"ההזדמנות הראשונה להתאונן" על מעשה האלימות מושא האישום הראשון.

הלכה פסוקה היא שאמרת קורבן אלימות יכול שתינתן גם בפני איש מרות כגון שוטר שמגיע לזירת אירוע אלימות (ע"פ 8641/12 סעד נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 5.8.13) פסקאות 9 עד 12 לחוות דעתו של כבוד השופט סולברג). לאור העובדה שקבעתי שדבריה של א' בפני השוטר רמי דסטה היתה "ההזדמנות הראשונה להתאונן" על מעשי האלימות של הנאשם כלפיה, הרי שההלכה האמורה חלה גם על המקרה שבפני, ואין נפקא מינה שאמרת קורבן האלימות נאמרה בפני השוטר בבית החולים ולא בזירת אירוע האלימות.

46. ההגנה ניסתה לטעון שטריאק הדריכה את א' בשיחה שהתקיימה בסרטון השלישי עם השוטר רמי דסטה ולכן דבריה של א' בפניו מקורם מטריאק ולא מא'. טענה זו היא מופרכת מעיקרה ודינה להידחות.

47. בפסיקה נקבע שההנחות המונחות ביסודו של הכלל בדבר קבילות אמרתו של קורבן אלימות ל-"אמיתות התוכן", הן אלה: **ראשית**, העד אינו משקר בהשמיעו אמירה, על אתר, המתייחסת למעשה האלימות שבוצע כלפיו זה עתה. מצבו של קורבן האלימות מהווה ערובה נסיבתית לאמיתות דבריו בהתקיים יתר התנאים המפורטים בסעיף 10 לפקודה. ההנחה, שמקורה בניסיון החיים, היא כי כאשר אדם נתון בסכנה בשל מעשה אלימות שנעשה בו, דעתו אינה נתונה להעליל על מי שלא עשה לו דבר, אלא מבקש הוא לספר את האמת ולגלות מי פגע בו. **שנית**, יש עניין לציבור בשמירה על כל שריד הוכחה, כאשר לאור הנסיבות אין מקום לחשוד שהם כוזבים (ע"פ 3737/91 חיר נ' מדינת ישראל, פ"ד מו(3) 272, 276 (1992); ע"פ 7832/00 יעקובוב נ' מדינת ישראל פ"ד נו(2) 534, 534 (2002); ע"פ 691/92 אהרון נ' מדינת ישראל פ"ד נ(3) 675, 679 (1996)).

48. מצפייה בסרטון עולה בבירור שדבריה של א' לשוטר רמי דסטה הם אותנטיים וכנים שעל אף הבהלה העמוקה שבה הייתה שרויה, היא הצליחה להוציא מנבכי נפשה תיאור קצר למעשי האלימות של הנאשם כלפיה, קרי אחיזה בסנטר ודחיפה חזקה לכוון הקיר שהביאה לעלפונה. הטענה של ההגנה שכביכול הדברים נאמרו בהדרכתה של טריאק על מנת להפליל את הנאשם, על לא עוול בכפו, היא בלתי משכנעת ודינה להידחות.

חיזוק חמישי: מהמסמכים הרפואיים ומהתמונה של החבלה

49. לתיק המוצגים הוגש בהסכמת ההגנה הדו"ח של האמבולנס ואשר לפיו א' "**נראית בלחץ רב מהסיטואציה**" (ת/9). בנוסף, מהסיכום של בית החולים נאמר שהיא סובלת מכאבים קשים בשל טראומה (acute pain due to trauma). כמו כן, מהדו"ח של בית החולים עולה שנעשה לה צילום CT לראש עקב "**חבלת ראש עם איבוד הכרה**" (ת/10). למזלה, הבדיקה יצאה תקינה. יתר על כן, בהיותה בתחנת המשטרה, פניה צולמו על ידי השוטר קובי אלדבא ומתמונה עולה שיש לה סימן חבלה אדום על לחי שמאל ליד העין (ת/5). לבסוף, טריאק גם העידה שהיא ראתה חבלה ליד העין של א' עוד בטרם העברתה לבית החולים (פרוט' מיום 31.12.19, עמ' 78 ש' 9-10).

50. הלכה פסוקה היא שסימני אלימות על קורבן עבירת אלימות ושתועדו בתמונה או באישור רפואי, יכולים לשמש חיזוק לעדות של הקורבן (ע"פ 6164/10 **פלוני נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (20.2.12) פסקה 20 לפסק דינו של כבוד השופט עמית; בש"פ 6989/93 **מדינת ישראל נ' סויסה** [פורסם בנבו] (30.1.94); בש"פ 10194/03 **קריאף נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (20.11.03) פסקה 5 להחלטתה של כבוד השופטת פרוקצ'יה)).

חיזוק שישי: מהבריחה של הנאשם מזירת העבירה

51. אמירה העידה שאחרי שראתה את הנאשם מכה את א' היא אמרה לו "**תחכה, תחכה**" והוא בתגובה

ברח מהמקום (פרוט' מיום 24.10.18, עמ' 22 ש' 13-14). בנוסף, טריאק העידה שהיא ראתה את הנאשם ליד הכניסה של שני הבניינים שבהם מצויות הדירה של טריאק והדירה של הנאשם, והוא אמר לה "אני דחפתי את א' והיא התעלפה" ומיד לאחר מכן רץ וברח מהמקום (פרוט' מיום 31.12.19, עמ' 76 ש' 26-28, עמ' 77 ש' 5-7). כבר קבעתי שהעדויות של אמירה וטריאק הן אמינות בעיני ומתיישבות זו עם זו.

52. בפסיקה נקבע שבריחה של נאשם מזירת עבירה היא התנהגות מפלילה שעלולה להיראות כראייה התומכת בהוכחת אשמתו (ע"פ 2094/15 **אטיאס נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 1.9.2016) פסקה 65 לפסק דינו של כבוד השופט סולברג; ע"פ 9184/06 **מדינת ישראל נ' כהן** (פורסם בנבו, 19.9.07) פסקה 12 לפסק דינה של כבוד השופטת חיות (כתוארה דאז); השוו גם עם הכלל הראייתי שלפיו אי התייצבות של נאשם לחקירה במשטרה לאחר שנדרש לעשות כן, גם היא בגדר התנהגות מפלילה, ע"פ 677/84 דוד נ' מדינת ישראל פ"ד מא(4) 33, 50 (1987)).

חיזוק שביעי: בנוגע לאישום השלישי

53. טריאק העידה שלאחר שהנאשם היכה את א' עם כבל הטענה של טלפון נייד וגם עם כבל חשמל של מכונת כביסה, א' סיפרה לה על אותו אירוע והראתה לה את החבלות שנותרו על גופה (פרוט' מיום 31.12.19, עמ' 79 ש' 4-25). עדותה של טריאק לעניין הדברים ששמעה מא', היא אומנם עדות שמיעה לעניין עצם מתן המכות, אך הם גם עדות לעצם "אמירת הדברים" על ידי א' לטריאק כראיה שעומדת בפני עצמה. מעבר לכך, העדות של טריאק לגבי החבלות שראתה על גופה של א', הם עדות ישירה לעצם קיומן של החבלות שאותן ראתה במו עיניה.

54. יתר על כן, כבלי החשמל נתפסו על ידי המשטרה וא' העידה שאלה הם אכן הכבלים שבאמצעותם הנאשם היכה אותה (ת/1 ו-ת/11; פרוט' מיום 24.10.18 עמ' 45 ש' 16-24). למען השלמת התמונה יש לציין שפרק העובדות של כתב האישום נאמר שהנאשם היכה את א' עם כבל הטענה של טלפון נייד. ממכלול הראיות שהוצגו בפניי עלה שהיכה אותה גם עם כבל של מכונת כביסה ולכן הנני קובע כממצא עובדתי שכך אכן קרה.

סעיף 184 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב-1982 קובע שבית המשפט רשאי להרשיע נאשם גם בעבירות שעלו מעובדות שלא נטענו בכתב האישום וזאת כל עוד היתה לנאשם ההזדמנות להתגונן כנגד אותן עובדות. למעשה, הנאשם עומת עם העובדה שהיכה את א' עם כבל של מכונת כביסה כבר בחקירתו במשטרה (ראו: דו"ח העימות בין הנאשם לא' ת/4 ש' 113-121, וגם אמרת החוץ של הנאשם ת/2 ש' 120-130). ללמדך, שהעדר ציון הנתון העובדתי באישום השלישי שהנאשם היכה את א' גם עם כבל חשמל של מכונת כביסה, הוא לא יותר מאשר השמטה מקרית בעת ניסוח כתב האישום.

55. השילוב שבין התמונות של הכבלים שנתפסו ובין עדותה של טריאק, מהווה חיזוק לעדותה של א' לגבי האירוע מושא האישום השלישי.

טענת האליבי של הנאשם

56. לאור העובדה שהאישומים 2, 3, 4 ו-5 אינם נושאים תאריך מדויק, מטבע הדברים, הנאשם לא יכול לעלות טענת אליבי ממשית לגביהם. לעומת זאת, לגבי האירוע מושא האישום הראשון, מדובר בתאריך מוגדר וידוע שהוא 6.3.17. לגבי אותו אירוע, הנאשם העלה טענת אליבי שבאותו היום, בשעות הערב, כלל לא היה בדירה אלא היה עם ת' בדירתה (ת/2, ש' 28-36).

57. הנאשם תמך את טענת האליבי שלו בשניים: **ראשית**, בעדותה של ת' שהעידה מטעם ההגנה; **שנית**, בדו"ח של חברת איתורן לגבי מקום הימצאות המשאית ששימשה אותו לעבודתו כנהג משאית. אבחן את כל אחת מהמקורות הראייתיים הללו בנפרד.

58. לגבי עדותה של ת', היא העידה שאיננה זוכרת את התאריך המדויק שבו נעצר הנאשם, אך הבהירה שבלילה שלפני, הוא היה אצלה בתוך דירתה. לטענתה היא החליטה לא ללכת למסיבת "החינה" ושלחה במקומה את בתה. הנאשם הגיע מהעבודה לדירתה בשעות אחר הצהריים ונשאר עמה שם ברציפות עד היום שלמחרת (אמרת החוץ של ת', ת/2; וכן עדותה בפרוט' מיום 17.12.20, עמ' 133 ש' 23 עד עמ' 134 ש' 13, עמ' 135 ש' 23-26, עמ' 136 ש' 11-17, עמ' 144 ש' 19-27).

59. בעיני, עדותה של ת' שהנאשם היה אצלה בדירה ביום האירוע מושא האישום הראשון, וזאת ברציפות החל משעות אחר הצהריים ועד ליום שלמחרת, היא עדות בלתי אמינה שיש לייחס לה משקל אפסי. להלן נימוקיי:

א. **ראשית**, עדותה של ת' איננה מתיישבת עם עדותה של אמירה שראתה את הנאשם בתוך הדירה מכה את א'. כבר קבעתי שעדותה של אמירה היא עדות אמינה ומקובלת עליי טענתה שאין בינה לבין הנאשם סכסוך כלשהו ושאינן זה מעניינה אם הנאשם הולך לת', או לא.

ב. **שנית**, עדותה של ת' איננה מתיישבת עם עדותה של טריאק שראתה את הנאשם מיד לאחר האירוע מושא האישום הראשון מתחת לכניסה של הבניין שבו מצויה הדירה ואף אמר לה שהיכה את א' ושהיא התעלפה ולאחר מכן ברח. עדותה של טריאק גם היא אמינה בעיני וגם אמינים בעיני דבריה שאין לה סיבה להפליל את בנה הנאשם על מעשים שלא עשה, וזאת בין אם הוא בוחר ללכת לת', ובין אם לא.

ג. **שלישית**, מכלול החיזוקים שציינתי לעיל לעדותה של א' גם הם מצדיקים ייחוס משקל אפסי לעדותה של ת' שבאים לתמוך בטענת האליבי שהעלה הנאשם. חיזוקים אלה מובילים למסקנה הברורה שא' אכן הותקפה על ידי הנאשם בדירה וטענתו שלא היה במקום היא טענה שקרית.

ד. **רביעית**, בדיקה זהירה ומדוקדקת של עדותה של ת' מלמדת שזמן רב עובר לאירועים מושא כתב האישום, הם היו בהליכי גירושין. הם היו פרודים ולא התגוררו תחת קורת גג אחת. בנוסף, היא העידה שמטעמים של מסורת ושמרנות, הוריה התנגדו לכך שתהפוך באופן פורמלי לאישה "גרושה", ולכן היא לא דאגה לסיום הליכי הגירושין עד תום. לפי דבריה, היא והנאשם פרודים מאז שנת 2010 ועד היום ולכן הנאשם כלל לא יושן בדירתה אלא בבית של אביה שהוא גם דודו, אחי אביו של הנאשם (ראו עדותה בפרוט' מיום 17.12.20, עמ' 132 ש' 4-23).

בנסיבות אלה, קיים קושי משמעותי לקבל את דבריה של ת' שמתוך כל הימים במהלך כל השנים שבהם היא והנאשם היו פרודים, משנת 2010 ועד היום, הנאשם לן לילה אחד בלבד אצלה שהוא במקרה הלילה שמתייחס לאירוע מושא האישום הראשון. הדבר מחזק אף יותר את המסקנה שעדותה שהנאשם אכן היה אצלה בדירתה מיום 6.3.17 החל משעות אחר הצהריים וברציפות עד היום שלמחרת, היא עדות בלתי אמינה בעליל שנמסרה אך כדי לספק כיסוי לאליבי השקרי שהעלה הנאשם.

60. כעת אדון בדו"ח של חברת איתורן לגבי מיקום המשאית ששימשה את הנאשם לעבודתו כנהג משאית (נ/5). מהדו"ח עולה שביום 6.3.17 משעה 16:34 ועד השעה 20:05, המשאית חנתה ברחוב חברון 18 ברמלה. בנוסף, בין השעות 20:15 ועד 20:25, המשאית היתה ברחוב צידון ברמלה. ולאחר מכן, החל מהשעה 20:35 ועד השעה 23:25, המשאית היתה ברחוב חברון 18 ברמלה. לטענת הנאשם, הדבר מלמד שהוא לא היה בדירה שבה נטען שהתרחש אירוע התקיפה מושא האישום הראשון, קרי ברחוב התמר 1 ברמלה בסמוך לשעה 21:00.

כמו כן, לתמיכה בטענתו שהוא היה אצל ת', הנאשם הגיש צילום מתוך אתר המפות של "גוגל" לפיו המקום בו חנתה המשאית ברחוב חברון 18 נמצא במרחק הליכה של 3 דקות מרחוב מסדה 7, שבו מצויה דירתה של ת'.

61. ההיאחזות של הנאשם בדו"ח של חברת איתורן לגבי מיקום המשאית ביום 6.3.17, היא עקרה וסרת טעם. בפועל, קצרה ידו של דו"ח זה מלסייע לנאשם בהוכחת טענת האליבי שהעלה.

62. הנאשם לא טרח להביא צילום אחר מאתר המפות של "גוגל" שיסביר מה המרחק בין המקום שבו חנה את המשאית לבין הדירה שבה התגוררה א' ברחוב התמר 1 ברמלה. ולא בכדי. נזכיר לקורא שאמירה העידה שהיא ראתה את הנאשם מגיע עם המשאית והחנה אותה במרחק הליכה מהדירה שבה

התגוררה א' (פרוט' מיום 24.10.18, עמ' 25 ש' 30-32, עמ' 32 ש' 15-8).

63. כאמור, מדו"ח חברת איתורן עולה שהמשאית הייתה בנסיעה בין השעות 20:15 ועד 20:35 ברחוב הצידון ברמלה והחל מהשעה 20:35 היא חנתה ברחוב חברון 18 ברמלה. האירוע מושא האישום הראשון התרחש בסמוך לשעה 21:00. ללמדך, שהנאשם היה יכול לחנות את המשאית ברחוב חברון 18 בשעה 20:35, להגיע ברגל לדירה ולהכות את א' ולאחר מכן לברוח מהמקום ללא המשאית.

64. למען השלמת התמונה יש לציין שאמירה העידה שלאחר שהנאשם תקף את א' וגרם לעלפונה הוא ברח מהמקום באמצעות המשאית (פרוט' מיום 24.10.18 עמ' 25 ש' 30 עד עמ' 26 ש' 1, עמ' 26 ש' 29-28, עמ' 29 ש' 21-22). עם זאת, היא הבהירה בהמשך עדותה שלא ראתה את הנאשם נכנס למשאית לאחר אירוע התקיפה, וגם לא ראתה את המשאית נוסעת מהמקום (פרוט' מיום 24.10.18 עמ' 32 ש' 15-8).

65. ללמדך, שמדובר ב"השערה" בלבד של אמירה שהנאשם ברח מהמקום באמצעות המשאית ולא באמירה שמקורה מ"ידיעה אישית". לבסוף, טריאק העידה שהיא ראתה את הנאשם בורח מהמקום ולא ציינה שהדבר נעשה באמצעות המשאית (פרוט' מיום 31.12.19 עמ' 77 ש' 11-5).

66. לסיכום, טענת האליבי שהעלה הנאשם, הופרכה. נזכיר לקורא שבעת שמופרכת טענת אליבי שמעלה הנאשם, הכלל הוא שהדבר עשוי לשמש חיזוק למכלול הראיות כנגדו בשל העובדה שמדובר בשקר בשאלה מהותית ובמקרים מסוימים הדבר עשוי אף ליצור חזקה בדבר אשמתו (יעקב קדמי **על הראיות** (חלק שני, תש"ע-2009) עמ' 859-861).

השיחה המוקלטת בין הנאשם לבין א'

67. הנאשם טען שביום 6.3.17, עובר לעת קרות האירוע הנטען באישום הראשון, התקיימה שיחת טלפון בינו לבין א' שממנה עולה שבכוונתה להעליל עליו עלילת שווא במטרה לעצור אותו על לא עוול בכפו. השיחה הוקלטה על ידי הנאשם והוגשה כראייה בתיק. ההגנה ערכה תמליל מלא בעברית של השיחה המוקלטת בערבית שהתקיימה בינו לבין א'. התמליל בוצע על ידי ת' והוגש כראייה בתיק (נ/3) (להלן: **התמליל**).

68. האזנתי לשיחה המוקלטת מתוך הדיסק שהוגש (ת/15). שיחה זו סומנה בדיסק כ- WA0008 והשוויתי בין השיחה שהתקיימה ביניהם בשפה הערבית לבין התמליל בעברית שהוגש על ידי ההגנה. מקובלת עליי טענת ההגנה שהתמליל בעברית משקף נאמנה את הדברים שנשמעים בהקלטה בערבית ולכן אעשה שימוש בתמליל לצורך הכרעת הדין.

69. השיחה בין הנאשם לבין א', נסובה סביב הנושאים הבאים: **ראשית**, א' מפצירה בו להגיע לדירה על מנת שיביא אוכל לה ולקטין; **שנית**, א' מבקשת ממנו לחלק את זמנו בין הדירה של ת' לבין הדירה שלה ושלא ינטוש אותה ואת הקטין לחלוטין; **שלישית**, הנאשם מודיע לא' שהוא עסוק בעבודה ושיגיע מתי שהוא יראה לנכון ולא לפי דרישתה של א'; **רביעית**, הנאשם מודיע לא' שהיא רשאית לפעול כאוות נפשה, לרבות עזיבת הדירה ונסיעה לבית הוריה; **חמישית**, הנאשם מזכיר לא' שהדירה שבה היא מתגוררת, היא דירה שכורה והוא זה שנושא בדמי השכירות ובתשלומי החשמל והמים.

70. יש לציין שת' היא בת דוד ישירה של הנאשם, האבות של שניהם הם אחים (ראו: עדותה של ת' בפרוט' מיום 17.12.20, עמ' 132 ש' 14; וכן עדותו של הנאשם בפרוט' מיום 7.1.20, עמ' 111 ש' 26-27). כמו כן, להבדיל מא' שמעולם לא התלוננה מיוזמתה במשטרה כנגד הנאשם, ת' כן התלוננה בעבר במשטרה מיוזמתה כנגד הנאשם והוא אף נעצר בגין כך (ראו: עדותה של ת' בפרוט' מיום 17.12.20, עמ' 132 ש' 7; עדותה של טריאק בפרוט' מיום 31.12.19, עמ' 79 ש' 1-3, 33-32, עמ' 80 ש' 11-14).

71. החלק הרלוונטי בתמליל הוא בעמודים 30-31 ושם נאמרו הדברים הבאים:

"א': אתה חושב שאני כמו בת דודך, אני אקרע את הבגדים ואזרוק אותם.. ואשים אותך בכלא?"

הנאשם: תשמעי... היא לא דיברה עלייך, אל תדברי עליה.

א': אוי, יא חראם... אבל אתה רוצה להוציא אותי מחוץ לבית, אתה יכול, אבל עליה אתה לא יכול.

הנאשם: לא כך...

א': היא תשים אותך בכלא...

הנאשם: לא הבית ההוא, הבית ההוא שלה.

א': בת א"ע [הכוונה האישה שמגיעה ממשפחת א"ע, קרי א' - ה'א'ש'] אתה יכול לזרוק אותה.

הנאשם: הבית הזה לא שלך. הבית ההוא שלה.

א': אוי... ואתה לא שילמת כלום?

הנאשם: בגלל כך... אני השכרתי בית.

א': בגלל כך? אני לא יכול לשלוט עליה, אבל על בת א"ע אני יכול לשלוט עליה.

הנאשם: בת א"ע לא יכול לשלוט עליה.

א': בת א"ע אתה יכול לשלוט בה... יכול לקרוע בגדים.

הנאשם: בת א"ע ברחה לבאר שבע.

א': אוי... בורחת... בגלל שהכנסתי אותך לכלא נכון?

הנאשם: בת א"ע לא יכול לשלוט בה.

א': בגלל שאין גבר בבית. בגלל שאין גבר בבית, אבל שם אתה מפחד, היא הגבר, היא מוציאה אותך מתי שבא לה ומכניסה אותך מתי שמתחשק לה.

הנאשם: עכשיו את מתקשרת אליי למה?

א': כדי שתבוא הביתה ותביא לנו אוכל.

הנאשם: אני רק בעשירי לחודש את יכולה לקחת כסף.

א': בסדר, אתה רוצה לבוא הביתה היום?

הנאשם: היום, אולי כן, אולי לא.

א': יתכן ש"כן" תשאיר אותה, כי ה"לא" יהיה דבר אחר, לא טוב.

הנאשם: תשימי אותי בכלא?

א': אולי, יתכן, 99%.

הנאשם: תלכי להתלונן עליי, להתראות, עכשיו את, תסתכלי עכשיו בגלל שאמרת שאת רוצה לשים אותי בכלא רק מהאוויר, בגלל שאני לא בא הביתה, בגלל שאני עובד, בסדר, את רוצה לשים אותי בכלא רק מהאוויר.

א': למה שאכניס אותך לכלא רק מהאוויר?

הנאשם: אין דאגות אהובתי.

א': בסדר אהובי."

(סוף השיחה)

(ההדגשות שלי - ה'א'ש')

72. טענתו של הנאשם שניתן להבין מהציטוט שהובא לעיל מתוך התמליל שא' רצתה להעליל עליו עלילות שווא על ידי הגשת תלונה שקרית נגדו במשטרה, היא מופרכת מעיקרה. נזכיר לקורא שא' מעולם לא פנתה למשטרה, לא לגבי האירוע מושא האישום הראשון וגם לא לגבי אף אחד מהאירועים מושא האישומים 2 עד 5.

73. יתר על כן, מי שהזמין משטרה לדירה לראשונה זו טריאק, מיוזמתה הבלעדית ורק לאחר שראתה את המצב הנפשי שבו היתה שרויה א' לאחר התפכחותה מעלפונה. בנוסף, טריאק ראתה לנכון להזמין אמבולנס שיעביר את א' לבית החולים. א' גם העידה על הפחד שלה מהנאשם והאיומים שהשמיע כלפיה שירצח אותה היה ותפנה למשטרה. ללמדך, שאילולא טריאק, התיק שבפני מעולם לא היה נולד. די בכל אלה על מנת להפריך לחלוטין את התזה שמעלה הנאשם שא' איימה עליו שתזמין לו משטרה

"סתם" ו"מהאויר", כלשונם.

74. מן הראוי להבין את ההקשר של אותה שיחה מוקלטת שהתנהלה בינו לבינה. א' הביעה בפניו את תרעומתה על כך שהוא נוטש אותה ואת הקטין, כאשר היא מניחה שבזמן שהוא לא איתה הוא בהכרח הולך לת'. א' אף מזכירה לו שת' הגישה נגדו בעבר תלונה במשטרה ועקב כך נעצר ובעוד שא' היא האישה הכנועה שלא מעזה להתלונן, ומכאן פליאתה ממנו שמנקודת המבט הסובייקטיבית שלה הוא הנראה מעדיף את ת' עליה. לאחר מכן א' אמרה לו באופן מתריס שהוא מעדיף את זו ששולטת בו (ת') על זו שהוא שולט בה (א').

75. לבסוף, מהתמליל עולה בבירור שהנאשם הוא זה ששואל את א' אם היא מתכוונת להזמין לו משטרה עקב כך שאינו בא לבקרה בדירה ובתשובה היא עונה לו בחיוב. במילים אחרות, האפשרות שתוזמן משטרה עלתה ממנו והיא רק השיבה בחיוב מתוך התרסה וכהמשך לדברים שנאמרו קודם שמנקודת מבטה הוא מעדיף את ת' שהביאה למעצרו ובעוד שנמנע מלבווא אליה שמעולם לא גרמה למעצרו.

76. לפיכך, טענתו של הנאשם שהאירוע מושא האישום הראשון הוא בגדר תלונת שווא, נדחית.

ההודעות המוקלטות שהנאשם שלח להוריה של א'

77. הנאשם טען שהוא שלח מספר הודעות מוקלטות להוריה של א', וזאת ביום 6.3.17 מיד לאחר השיחה המוקלטת שהיתה בינו לבינה, ובהן הוא הודיע להם שהוא החליט לגרש (מלשון "גירושין") את א' בשל כך שהיא מאיימת עליו שתגיש נגדו תלונת שווא במשטרה. עקב כך, לפי טענתו, לאחר שהוכרזה על ידו כ"גרועה" באותן הודעות מוקלטות, מיד לאחר מכן היא הפכה לאסורה עליו. ולכן, לשיטתו, לא יתכן שהוא היה בדירה אצלה מספר שעות לאחר מכן באירוע מושא האישום הראשון.

78. טענתו זו של הנאשם היא חסרת שחר ודינה להידחות. משמיעת ההקלטות הללו שמופיעות בדיסק (ת/15) ותומללו (נ/6 ו-ת/18), עולה שיש רק דובר אחד באותן שיחות והוא הנאשם. אין דובר נוסף באותן הודעות. כמו כן, לא הובאה אף ראיה שתומכת בטענתו של הנאשם שאכן שלח את ההודעות להוריה ושלא מדובר בהודעות קוליות שנעשו בטלפון הנייד שלו ונותרו בו מבלי שיישלחו להוריה של א'. בנוסף, גם לא ידוע אם הוריה אכן קיבלו את ההודעות המוקלטות הללו או האם שמעו אותן או האם מי מהם הודיע לא' על תוכן. למען השלמת התמונה יש לציין שהמשטרה ניסתה ליצור קשר עם אביה ואמה של א' אך אלה סירבו להגיע לתחנת המשטרה ולמסור גרסה כלשהי (ראו מזכריו של השוטר קובי אלדבאח, ת/12 ו-ת/13).

79. מעבר לכך, אינני מוצא צורך לדון בשאלה האם ההכרזה על ידי הנאשם על א' כ"גרועה", וזאת שלא בנוכחותה ושלא בנוכחות עד כלשהו, אלא בהודעה מוקלטת שהוא טוען ששלח להוריה, כאשר לא ידוע

אם הם קיבלו את ההודעה או לא, הם גירושים תקפים, או לא. ההכרעה בשאלה האמורה היא מיותרת לחלוטין בהיותה בלתי רלבנטית לתיק שבפני.

79. יתר על כן, **זזה העיקר**, הנאשם הגיש מיוזמתו פרוטוקול של בית הדין השרעי בבאר שבע שנוגע להליכי הגירושין שהתנהלו בינו לבין א'. הפרוטוקול הוא מיום 21.5.17, קרי למעלה מחודשיים לאחר האירוע מושא האישום הראשון שהוא 6.3.17 (נ/2). מהפרוטוקול עולה שבית הדין הציע לצדדים להתגרש בהסכמה וזאת מאחר והניסיונות לשלום בית לא צלחו. ללמדך, שביום 21.5.17 מנקודת המבט של הערכאה הדיונית המוסמכת לדון בשאלת הגירושין, הנאשם וא' היו עדיין בסטטוס של נישואים. חזקה על הנאשם שהיה מיוצג על ידי עורך דין באותו הליך שגם הוא הבין זאת, דבר הממוטט לחלוטין את הטענה שהעלה שביום 6.3.17 בשעות הערב הוא וא' היו כבר בסטטוס של גרושים ולכן היא אסורה עליו ורק בשל כך יש להסיק שהוא לא הגיע לדירה.

81. לפיכך, טענתו שכלל לא היה בדירה בעת האירוע מושא האישום הראשון, בהסתמך על אותן הקלטות שבהן ניהל מונולוגים עם עצמו ונחזה למי שמדבר עם הוריה של א', נדחית.

הוראות החיקוק לגבי עבירות התקיפה

82. באישום הראשון, השני והחמישי יוחסה לנאשם עבירה של תקיפת סתם של בת זוג לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין. יוזכר, סעיף זה אינו עומד לבדו אלא הוא מפנה לסעיף 379 לחוק העונשין. בנסיבות אלה, יש להרשיע את הנאשם בעבירה של תקיפת סתם של בת זוג באישומים האמורים לפי סעיפים 379 ו-382(ב) לחוק העונשין, על אף שהביטוי "סעיף 379" לא נרשם במפורש באותם אישומים.

83. יתר על כן, באישום השלישי, יוחסה לנאשם עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש של בת זוג לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין. גם כאן, סעיף 382(ג) אינו עומד לבדו והוא מפנה לסעיף 380 ולכן, באישום השלישי, יש להרשיע את הנאשם בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש של בת זוג לפי סעיפים 380 ו-382(ג) וזאת למרות שהביטוי "סעיף 380" לא נרשם במפורש בפרק של הוראות החיקוק באישום השלישי.

84. לבסוף, באישום הרביעי ובאישום החמישי, יוחסו לנאשם עבירות של תקיפת סתם של קטין על ידי אחראי לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין. גם כאן סעיף זה לא עומד לבדו ומפנה לסעיף 379 לחוק העונשין. על כן, באישום הרביעי והחמישי, יש להרשיע את הנאשם בעבירה של תקיפת סתם של קטין על ידי אחראי לפי סעיפים 379 ו-382(ב) לחוק העונשין, וזאת על אף שהביטוי "סעיף 379" לא נרשם במפורש באותם אישומים.

סוף דבר

85. לאור כל האמור לעיל, הנני מרשיע את הנאשם בעבירות הבאות:

א. באישום הראשון, בעבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין ובעבירה של תקיפת סתם של בת זוג לפי סעיפים 379 ו-382(ב) לחוק העונשין.

ב. באישום השני, בעבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין ובעבירה של תקיפת סתם של בת זוג לפי סעיפים 379 ו-382(ב) לחוק העונשין.

ג. באישום השלישי, בתקיפה הגורמת חבלה של ממש של בת זוג לפי סעיפים 380 ו-382(ג) לחוק העונשין.

ד. באישום הרביעי, בעבירה של תקיפת סתם של קטין ע"י אחראי לפי סעיפים 379 ו-382(ב) לחוק העונשין.

ה. באישום החמישי, בעבירות הבאות: כליאת שווא לפי סעיף 377 רישא לחוק העונשין; היזק לרכוש במזיד לפי סעיף 452 לחוק העונשין; תקיפת סתם של בת זוג לפי סעיפים 379 ו-382(ב) לחוק העונשין; תקיפת סתם של קטין ע"י אחראי לפי סעיפים 379 ו-382(ב) לחוק העונשין.

86. לגבי האישום השישי, הנני מזכה את הנאשם מביצוע עבירה של היזק לרכוש במזיד לפי סעיף 452 לחוק העונשין.

ניתנה היום, כ"ז שבט תשפ"א, 09 פברואר 2021, במעמד הצדדים.